

reflex

setmanari d'actualitats

Redacció i Administració, Força, núm. 2 Preu de subscripció: 2'50 trimestre

20 cèntims

Santaló, aquesta vegada s'ha portat com un veritable alcalde. Ha donat satisfacció al poble donant a conèixer en plena sessió municipal el valor exacte dels baluards.

Ens en felicitem

ELS «MAGOS» A GIRONA

Els reis ens han portat un llibre molt interessant que tenen a la seva disposició alguns regidors del nostre Consistori.

La Guàrdia Civil fa vessar molta tinta - diu la «Publi» de dijous - però nosaltres afegim que tota aquesta qüestió ha fet vessar ja massa sang. Es hora doncs, de vessar tota la tinta que calgui en evitació de nous vessaments de sang.

EDITORIAL

Un crit d'alerta

El dimarts de la setmana entrant farà nou mesos que tenen el Govern de la ciutat els homes que la voluntat del poble els hi conferí.

Nou mesos que s'han esmunyit ràpidament i en el decurs del qual han passat coses realment fantàstiques i sorprenents àdhuc i tot per aquells que seguien d'aprop el moviment polític d'Espanya i de Catalunya.

No pretenim fer un resum de l'ocorregut al país en aquests darrers temps. Això és prou viu encara a la memòria de tots i, fet i fet, per què explicar una cosa que ja sap tothom per haver-la viscuda?

No contrastant, cal recordar: No les gestes glorioses que portaren el triomf immediat de les nostres ambicions! No! Això no és necessari recordar. Ja ho tenim i ja ho vivim. I les coses que es tenen i es viuen no cal recordar-les; cal treballar per conservar-les; cal lluitar per dignificar-les.

I en el treball i en la lluita quan s'empunyeguen bones eines i s'esgrimeixen bones armes, el vençut no ha d'averkonyir-se de la derrota ni el vencedor ha de gallejar amb la victòria.

Per això com a homes i com a gironins ens avergonyim de les lluites internes que en el sí de la Corporació Municipal veiem sovint. I contemplem amb indignació i fàstic com projectes admirables de petites minories van per terra i com idees descabellades de petites majories van enlaire.

D'ací que que volem recordar. Ideològicament, estem molt aprop dels homes de l'esquerra. Pràcticament, n'estem molt allunyats. En altra ocasió direm perquè.

Nosaltres votàrem els homes que avui porten els destins de la ciutat, pel què representaven; perquè sentíem igual que ells; perquè ens havien confeccionat un programa municipal que satisfecia molt les nostres aspiracions.

Si al demanar-nos el vot se'ns donava un programa a realitzar, per què ara s'intenta desvirtuar-lo? per què no es porta a cap, al peu de la lletra, aquell programa?

Repassin els nostres representants al Consistori el manifest republicà que llençaren al poble abans de les eleccions municipals del 12 d'abril i veuran que el nostre crit d'alerta és molt oportú.

ta ha estat una mica massa negra per a què en fem un panegíric.

La seva negligència llavors que el «Correo Catalán» publicà l'esquela del «rei Jaume», motivà que aquest periòdic fos multat des de Madrid. Més tard els catòlics feren un míting revisionista cridant mori la República i visca el rei; el senyor Anguera feu el sord. Vingueren després els funerals del «rei Jaume» a la catedral, i el requeté assassinà al ciutadà Jaume Borrell. La policia deixà escapar als criminals i sols se'n detingué un. Preguntat el senyor Anguera de Sojo sobre el fet, contestà sarcàsticament: «La culpa és del mort». Són assassinats quatre jovenets davant la «Jefatura» llavors de la vaga general. La culpa? Les ordres que havia rebut la policia eren de que disparés sempre que ho creïes convenient. Suspensió de mítings, clausura de sindicats, empresonament de 180 obrers al «Dédalo» i a l'«Antoni López», i per últim la seva incompatibilitat amb l'Esquerra Republicana i la seva manifesta hostilitat contra l'honorable President de la Generalitat. Doncs bé: d'aquest home, funest civil governador de Barcelona, l'Adjunt de la Comissaria Delegada a Girona, senyor Camps i Arboix, en un article publicat en «El Autonomista», en féu el seu panegíric més calurós i es declarà el seu més ferm amic i admirador.

Política de café.—Se'ns assegura que el «Centre d'Unió Republicana» s'ha dividit en dos bans: els radicals-socialistes (?) i els federals. Dels primers i per a millor denominació, se'ls coneix vulgarment pels *cerecistes*, o sia que van a remolc d'En Cerezo.

Si un consell hem de donar al «Centre d'Unió Republicana» és el de què facin per tots els mitjans possibles, de què no vingui mai el dia de la seva definició ideològica. Aquell dia, podem assegurar-ho, hi hauria la desbandada total entre els seus socis.

**

Un bisbe al «Centre d'Unió Republicana».—Si no fos que l'amic que ens ho ha contat mereix tot el nostre crèdit, no voldríem creure-ho. El cas és que el dijous passat, a la nit, vigília de Cap d'Any, al «Centre d'Unió Republicana» es féu l'enterro de l'any que finia. Però, per fer això, i perquè resultés ben arradonada la

Fets de la setmana

Lerrouxisme.—El regidor de l'Ajuntament de Barcelona Joan Grissó, donà no fa molts dies, una conferència a l'estatge del «Centro Republicano Autonomista». El tema de la conferència, molt pintoresc per cert, fou el següent quilomètric: «Sargento lerrouxista en Gerona en 1905 y lerrouxista en Barcelona en 1931».

Hem de confessar abans que tot, que no assistirem a la conferència. Però per dades i notes que ens han estat facilitades, el senyor Grissó parlà com un caporal. Entre altres coses, digué que Lerroux—*su ilustre caudillo*—havia format la conciència republicana espanyola i que sols ell està destinat a salvar la pàtria. De què ha de salvar-la?

El revolucionari i Emperador del Paral lel l'any 1905, aquell que acon-

sellava a la xusma que assaltés els convents i que elevés a l'altura de mares a les germanes, ara se'ns presenta com el salvador providencial d'Espanya. Però, diguin el que vulguin els seus sargents, Lerroux està destinat a ésser el fracassat més formidable que haurà tingut aquella nació.

Anguera de Sojo i altres herbes.—Per fi, després d'una campanya de més de tres mesos de la premsa esquerrana barcelonesa demanant la seva renúncia, ha dimitit Anguera de Sojo el seu càrrec de governador civil. No és pas que no li costés, puix fins a última hora i havent-se nomenat ja el seu successor, encara feia aigües per anar-se'n. La seva conduc-

cerimònia, un dels molts tranquils que hi ha en aquell Centre, digué que hi mancava un bisbe.—Un bisbe?—preguntà un segon, que no se'n sabia avenir de què en un Centre republicà hi hagués d'haver un bisbe.

—Sí home, sí, un bisbe!—repetí el primer.

Així, tal com digué aquest tranquil, es féu la cerimònia. Sortí a l'escenari tot un il·lustríssim bisbe, amb la seva cucurutxa, mantell de púrpura, etc. Hom notava que fins la seva veu li acompanyava: mística, tendra, feta expressa per a donar predicots. Vet ací, però, que de sobte, un del públic començà a riure i més riure, fins que el del seu costat li preguntà:

—De què rius?

—De res, home, de res. Em jugaria qualsevol cosa de què el que fa de bisbe és en Sardà.

—Vols dir?—digué el del seu costat.

—Sí, home, no pot ésser d'altre.

Tot el públic, llavors, que també es donà compte del fet, esclatà en una forta riallada.

Des d'aquell dia, vigília de Cap d'Any, tothom saluda a n'En Sardà com el bisbe del «Centre d'Unió Republicana».

Anunciar a REFLEX és vendre

DES DE MADRID

La Capital d'Espanya en vacances parlamentàries

Si doneu una ràpida ullada al panorama polític dels darrers dies, trobareu —amics de Catalunya— que pertot es respira un ambient de tranquil·litat gairebé absolut.

En el temps que han durat les vacances parlamentàries, solament l'acte de diumenge passat al Teatre de la Comèdia va donar la nota política apassionant. Melquiades Alvarez emocionat, ofería el concurs propi i dels que el segueixen (quants el segueixen?) al cabdill dels radicals espanyols.

Altrament, cap altra nota interessant pot destacar-se de la vida política de la capital de l'Estat Espanyol.

Els madrilenys semblen, aquests dies, no preocupar-se de res que no siguin els *galls d'indis* i els turrans. Els agrada, sobretot, la neula; molta neula!... i els xurros; molts xurros! Amb això, els simpàtics madrilenys hi tenen una especialíssima especialitat.

Xocolata amb xurros, café amb llet, xerrameques als cafés, teatre i cinema. Heus ací resumida la vida de la ciutat central espanyola en aquest període de descans polític de festes anyals.

La temperatura esplèndida d'aquests darrers dies ha col·laborat a l'alegria de la gent. El poc fred permeté el dia darrer de l'any que *todo Madrid* es llancés al carrer per a celebrar la *noche vieja* i saludar l'entrada del nou any. La porta del Sol, a les onze de la nit del dia de Sant Silvestre estava talment plena que ens resultà impossible d'atravesar-la. Poca força pública, gairebé cap guàrdia civil; solament un parell de guàrdies d'assalt a la porta de *Gobernación*. Molt de soroll, molta fressa. Colles amb llaunes d'oli i de galetes, garrots i trompetes. «*La juventud española*» «*La peña del orinal*» eren les que, feren més gatzara pels carrers afluents a la principal plaça madrilenya. «*Las doce uvas para las doce!*» cridaven venedors ambulants; dotze grans de raïm costaven de deu cèntims fins a cinc i sis pessetes segons on s'adquirien.

Tots els diaris de Madrid varen mentir descaradament quan digueren que al caure les dotze campanades la gent congregada a la Porta del Sol prorrompé en exclamacions de joia mentre menjava cada un dels dotze raïms al sentir-se cada una de las potze campanades. Diem que mentiren els col·legues madrilenys perquè als voltans de mitja nit era tal el xivarri que a l'arribar el moment culminant sols es vejà que la bola, la celebríssima BOLA del ministeri de governació s'il·luminava i apareixien davant de la petita cúpula de l'edifici les xifres de 1932 fetes amb bombetes elèctriques, tot sense que s'oís cap campanada.

L'aldarull ho feia, ademés, totalment impossible.

L'humor es reflectia a totes les cares i a tots els establiments; un humor molt de *Madrid*; un humor *castizo*. Recordo que a un bar del carrer

SASTRERIA MATEU

Rambla Verdager, núm. 4

G I R O N A

Trajos i abrics a mida desde 65 pessetes—Abrics confeccionats a tots preus
Tall immillorable

EXPRES BAR

(LOCAL MUNTAT AMB TOT EL CONFORT MODERN)

SERVEI A LA CARTA - OBERT TOTA LA NIT

RAMBLA DE LA LLIBERTAT

G I R O N A

d'Alcalá, «La Solera», el propietari tingué l'acudit de posar a la seva porta un cartell que deia:

Un trocito de pimiento.	} Todo	
Una anchoa.		
Un panecillo.		} por
Un palillo.		
Un lujoso papel.	} 15 ctms.	

Aquest cartell encara hi és. El cafetet de «La Solera» es troba al costat del *Café de Madrid*.

E. ALEGRÍ

Indiscrecions

El francès d'un futbolista

El dia de cap d'any, el primer onze d'aquesta localitat es traslladà a la veïna República per tal de jugar un partit amistós amb la «U. S. Perpinyanesa».

A l'arribada a Perpinyà, tots volien fer ús del francès que sabien. Farró, l'ingenu Farró, s'atança a una d'aquelles damiselles que tant honoren la França per la seva bellesa i li diu:

«Pardon Monsieur...

Les rialles dels seus companys, impediren que seguís endavant.

La sorpresa d'un "botiquinero"

Figa és el *botiquinero* del «Girona F. C.» i allà on va l'equip, va el botiquinero.

Per terres franceses també va ferne de les seves el simpàtic Figa i,

com Farró, al passar unes faldilles i una brusa que tapaven un cos ben format damunt del qual hi havia una cara ben bonica i riallera, crida:

—«Si no fossis francesa, maca, et diria...

—«Què em diria, *guapo?*, respon ràpidament la bella passejadora».

Figa, oblidava, que erem a la Catalunya francesa.

Un propagandista de REFLEX

Era a l'endemà de Reis, a dos quarts de set de la tarda. L'escena tingué lloc a la baixada del Pont de Pedra. L'autor principal un guàrdia municipal que estava de punt, no volem dir el número per delicadesa. L'altre intèrpret, un home d'edat regular.

Parlaven amicalment i, tot de cop i volta, el guàrdia es treu de la butxaca REFLEX i diu: *Té home, ací ho trobaràs. És el millor periòdic que surt a Girona. Jo cada setmana el compro per les grans veritats que diu i per les idees que defensa.*

L'altre demanà el què valia i el guàrdia, des d'ara gran amic nostre, es negà a cobrar-lo després de recomanar al seu amic que el comprés cada dissabte.

L'estil de la PUBLI....

En el número del dia 6 del corrent, observem que en una notícia d'aquelles que segurament els transmeten de Madrid en castellà, i que encapçala: «A Jersa (València) ha reencutat la tranquil·litat»—diu—al ressenyar

la llista de ferits, que un tal Barto meu Peiró ho fou per cop de sabre al CUIR PELUT...

Això ens recorda que el repòrter enviat per a ressenyar l'estada del President Azaña a la nostra ciutat, deia en el número corresponent al 20 de Desembre darrer, que li havíem entregat per a l'enderroc de la primera pedra de les muralles una PALETA de plata...

BOLVES

Els curseistes estan d'allò més agraïts als diputats per Girona, per la manera que ha quedat constituït el tribunal que els ha de jutjar.

Segons referències, no fou possible trobar altres elements per a constituir-lo, que els Gomis i companyia, elements que amb la vinguda de la República ja creiem enterrats per les funestes actuacions que portaren a Girona en temps de dictadura.

Malauradament, no és així, ja que Santaló, qui fou el que els nombrà, es justificà dient que no hi hagué manera de trobar ningú millor que els nombrats per a constituir el tribunal en qüestió.

* * *

En Gomis, l'enciclopèdic i encara monàrquic Gomis, al rebre la notícia del seu nomenament, el cor se li aixaplà de satisfacció. I rient per sota el nas, fregant-se les mans de satisfacció, troba que la República no és pas una cosa tan dolenta com suposava.

L'home s'ha refet i ja es veu en cor de dir i d'assegurar que depèn d'ell tot sol que siguin novament convocats els curseistes gironins.

* * *

Considerem el seu gaudi pensant amb les «boles» que donarà a tots aquells que podrien fer obra positiva per la República i de les noves orientacions pedagògiques.

Perquè així com la República ha oblidat les actuacions anteriors dels Gomis, Font i companyia, aquests no és probable que hagin oblidat els curseistes ideològicament avançats. No poden perdonar-los les hores angioses que la vinguda del nou règim els ha fet passar i esperen la revenja.

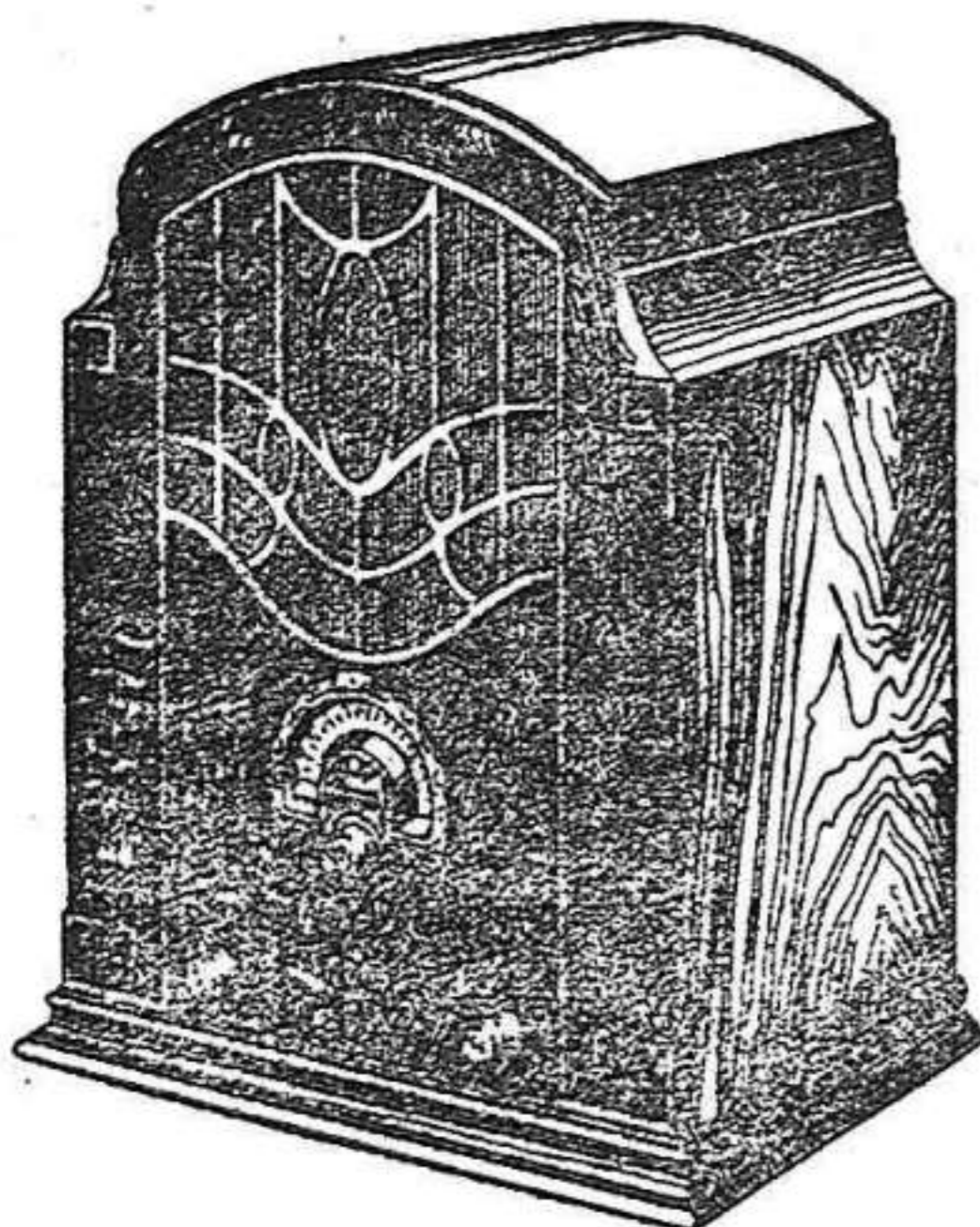
Podran? No podran?

«Ecco il problema»

* * *

Clarion Radio

THE GREATEST RADIO VALUE AT ANY PRICE

SUPERHETERODI
98% de puresa de to

Queda evitada en absolut
l'interferència

La Industria Eléctrica

Ciudadans, 11-Minali, 1 GIRONA

Rebosteria PRATDESAVA-Plaça de la República, 9

Gairabé podem afirmar que malgrat les paraules barroeres que pugui dir en Gomis, els cursets seran novament convocats, en termini molt breu.

Si la llevar que pugui eixir-ne dels mateixos no és prou fructífera, republicanismament escrivint, podem donar-ne les gràcies als diputats que representen les comarques gironines al parlament de la República Espanyola.

EXAMEN DE PEL·LÍCULES

Els nostres crítics han vist...

«Estudiantina» Film «Metro Goldwyn Mayer». El públic la rebé amb una xiulada impressionant i un picament de peus que feia fredat. La pel·lícula resulta un plagi descarat de «La casa de la Troya» en el que els americans descobreixen que en Gerard en diu Ricard, que la «Carmaña» ja tenia un promès oficial, que aquest Ricard va a un ball de disfresses vestit de *torero* i la noia de *maja*.

També ens fan conèixer un germà de la «Carmaña» que té un duel amb en Ricard.

El nom original del film és «In the gay Madrid».

«Ay que me caigo!» per Harold Lloyd. Un film que tot ell no és més que una bestiesa simpàtica, que ens dóna a «conèixer» tota una sèrie de trucs molt coneguts.

Bàrbara Kent, ajuda molt bé a Harold. Film «Paramount».

«Mamá» per Caterina Bàrcena. Film «Fox». Direcció d'en Benito Perojo. Llibre i supervisió literària d'en Gregori Martínez Sierra. Intèrprets, a més de la Bàrcena, en Josep Crespo—l'antic galan teatral d'aquesta actriu—, en Seguro, en Rivelles i altres.

La pel·lícula és, potser, tècnica-ment, la millor producció cinematogràfica que s'ha dut a la pantalla en idioma castellà. Pateix, però, els defectes de totes aquelles obres teatrals que s'han dut al cinema.

Malgrat els esforços evidents d'en Perojo per evitar-ho l'acció del film, en

alguns moments deixa d'ésser cinematogràfica per esdevenir teatral.

Per el demés, molt bé tot l'altre. «M» de Fritz Lang. El millor film de 1932. La «NERO» s'hi ha lluit de debò. Els qui em vist «La mujer en la Luna» i hem vist, ara, «M» dubtem entre proclamar a Lang com a successor de Murnau o declarar a aquest precursor de Lang. Tècnica perfecta, fotografia immillorable. La crítica complerta d'aquesta pel·lícula, la farem quan s'hagi d'estrenar a Girona.

Senyors empresaris Gironins..... Qui de vosaltres ens farà veure aquest prodigi cinematogràfic?

«Trader Horn». Diàleg parlat en espanyol, per dobles. Fotografia magnífica. És ben palès, però, que els artistes que interpreten el petit argument de la cinta, no es mogueren de llurs cases de Cinelandia, mentre els intrèpits operadors triscaven de valent per Africa. Malgrat la gran propaganda feta, ens sembla més interessant la documental «Misterios de África» que no pas «Trader Horn». És una pel·lícula «Fox».

«Papá piernas largas» per Janet Gaynor. Un film exquisit. Un plat delicat per a paladars selectes. Una producció que ha passat sense pena ni glòria, sense progadanda, però que ha produït a tots els qui l'han vista una impressió molt bona. film «Fox».

«Las peripecias de Skippy» de la casa «Paramount». Intèrprets els nens, Cooper (fill d'en Gary Cooper), Coogan (germà d'en Jackie Coogan), Mitzi Green (la simpàtica nena de la Pandilla). Una pel·lícula deliciosament simpàtica... per grans i per petits. Un prodigi d'interpretació i de direcció. La direcció, sobretot, extraordinàriament difícil per tractar-se d'un film quina línia principal està encomenada a actors infantils i que evita caure dins dels defectes més comuns d'aquesta mena d'obres fetes per criatures, en les que els nens pensen i actuen com a gent gran. En «Las peripecias de Skippy» els actors infantils pensen, obren i actuen com a criatures. És un film «Paramount»... que fa honor a la casa.

Srs. Empresaris Gironins:

Quan podem veure, a Girona, «M», «Papá piernas largas», «East of Borneo», «Las peripecias de Skippy» o les «Aventuras de Tom Sawyer»?

El que de vosaltres les contracti, ja podrà obrir nous comptes corrents als bancs de la ciutat. EAL.

Quins són més durs?

Espanya ha viscut dos jornos de dol, a la llarga llista de vergonyes podem afegir-hi: Castilblanco i Arnedo.

Castilblanco ens ha demostrat fins a quin grau pot arribar el salvatjisme d'un poble i la incultura de certes províncies.

Més tard a Arnedo, l'anvers de la medalla, ciutat culta, es tergiversen els papers i els que foren víctimes a Castilblanco són agressors a Arnedo, empetitint la gesta de Castilblanco. No solament en ferocitat sinó també en ensanyament, tot i estar aquests darrers disciplinats i amb la missió d'executors de la justícia.

No em detindrè amb detalls dels fets ocorreguts, ja ho ha fet a bastament la premsa diària i amb tants ets i uts que pot ésser que s'hagi excedit, només vull fer remarcar un cas vertaderament xocant i molt significatiu.

Fa pocs dies a Madrid se celebren els funerals per les víctimes de Castilblanco, hi assistí el general Sanjurjo i altres personalitats de *alto copete*, no ens equivocariem si diguéssim que eren monàrquics o republicans nous de trinca la majoria.

Surten de l'església i s'improvitza una manifestació, es vitoreja a Sanjurjo, a la Guàrdia civil, es donen moris a Margarida Nelken, als socialistes, etc.

Per un carrer ve un camió ple de guàrdies d'assalt, que en pocs moments dissolen la manifestació a cops de porra.

A terra un o dos ferits lleus, una comtesa amb una regirada al peu.

Es refà la manifestació, i cridant com abans, però amb més ràbia, es dirigeix cap a la caserna de la Guàrdia civil a on hi han uns àlbums per signar.

Al mateix temps els manifestants protesten enèrgicament contra els guàrdies d'assalt per la seva excessiva duresa.

Jo els pregunto! I si en comptes dels guàrdies d'assalt hagués estat la gnàrdia civil la que dissolgués la manifestació? Què hauríeu dit, aleshores? Quantes víctimes hi hauria hagut?

Perquè ja hem vist que quan ho fa la Guàrdia civil sempre en queda algun de mort.

JOSEP M. VICENS

La Sessió de l'Ajuntament

Concert d'arbitris amb els industrials tocinaires que el Sr. Bonmatí troba perjudicial per a l'Ajuntament. — Un tal Sr. Juliá és nomenat auxiliar de la Biblioteca Municipal. — El Sr. Rahola trueix de la lectura de «Novelas y Cuentos» i el senyor Santaló en diu quatre de fresques a un «sector gironí» que no és vol deixar enredar amb la cessió gratuïta dels baluards.

Es oomença a les 19'23 del dijous aia 7 de Gener de 1932. Presideix el professor de la Normal de la Generalitat, aiputat a Corts i batlle de Girona senyor Miquel Santaló. Assisteixen els regidors senyors Ribas, Colomer, Rahola, Pascual, Cerezo, Busquets (L), Busquets (A), Vidal, Palol, Dalmau i Bonmatí.

Es llegeix l'acta de la sessió anterior.

Hi ha nou escons buits.

DESPATX OFICIAL

—Entre diverses comunicacions d'escassa importància per el públic, es dona lectura d'un convit de l'Ajuntament d'Alacant per a què l'Ajuntament de Girona assisteixi a la rebuda que aquella ciutat farà al Sr. Alcalà Zamora en ocasió del seu primer viatge oficial com a President de la República Espanyola.

El Sr. PRESIDENT.—Explica el convit de l'Ajuntament d'Alacant. Demana que es contesti en el sentit d'adherir-se a la recepció i que es delegui a l'Alcalde d'aquella població la representació del consistori gironí. (S'aprova).

—Es llegeix una comunicació de l'Ajuntament de Sta. Eugènia referent a obres. Passa a la Comissió corresponent.

—Hi ha una comunicació del senyor Miquel Sesé en representació del «Sindicato Unico de Trabajadores de Gerona y su radio» en la que sol·licita la cessió del Teatre Municipal per a celebrar-hi un acte, segons sembla, de cultura libertària. (Passa a la Comissió Central).

ORDRE DEL DIA

Complimentant l'acord de l'Ajuntament pres en sessió anterior, es llegeix un dictamen de la Comissió d'Hisenda sobre concert d'arbitris per entrada de carns de porc. Sembla que s'assenyalà als industrials tocinaires un cànon de 120.000 pessetes anuals a pagar en dotzaves parts mensuals.

El Sr. BONMATI.—Demana la paraula per a recordar que va demanar oportunament si al concedir el concert d'arbitris esmentat es fixava la quantitat a pagar per els industrials. «I, diu, -se'm va contestar que no. No em vaig oposar al concert ja que en sóc decidit partidari, solament estic disconforme amb la quantitat fixada. Vull, sobre això, salvar el meu vot.»

El Sr. DALMAU.—Explica el dictamen i rectifica al Sr. Bonmatí.

El Sr. BONMATI.—Recollint al·lusions diu que no va fer manifestacions en el sentit de les que fa avui perquè, - diu, - em creia que la quantitat es fixava després. Trobava poc la quantitat que s'havia fixat. Les estadístiques que ha examinat li permeten assegurar que el recaptat al darrer any assoleix la xifra de 126.000 pessetes Creu, doncs, que la quantitat de 120.000 pessetes és perjudicial per a l'Ajuntament. S'havia de fixar una quantitat equivalent a lo recaudat l'any anterior. El posar una xifra inferior significa prejutjar una crisi a la indústria del tocino.

El Sr. DALMAU.—Demuestra que, evidentment, aquest any la baixa de lo recaudat per la indústria del tocino

seria importantíssima. Després de gestions diverses i d'estudis sobre la qüestió es fixà aquesta quantitat que, diu, creu beneficiosa per a l'Ajuntament.

El Sr. VIDAL.—Diu que troba insuficient que els tocinaires entrin la carn a Girona mitjançant un senzill albarà a la caseta dels consums. Creu que tindria de controlar-se la quantitat de carn que s'entra a la ciutat. Per altra part considera d'absoluta necessitat l'examen pel veterinari municipal de les carns salades.

El Sr. DALMAU.—Diu que la qüestió de sanitat queda salvada exigint a qui pretengui l'entrada de carns l'exhibició de la guia sanitària de circulació.

El Sr. VIDAL.—Hi ha carns que circulen sense guia!

El Sr. PRESIDENT.—Si les carns porten la guia per circular avalada per un tècnic de l'Estat, la responsabilitat sobre l'estat de les carns recau sobre aquest tècnic. En els casos d'infracció de les lleis de Sanitat, tot ciutadà pot denunciar els fet; però si les lleis senyalen que les carns poden circular amb la guia corresponent, l'Ajuntament no pot desautoritzar el tècnic.

El Sr. VIDAL.—Les carns que circulin poden ésser distintes de les que hagi examinat el veterinari.

El Sr. PRESIDENT.—No podeu fer així una qüestió de confiança per un personal que mentre no es conegui la falta a les lleis d'una faisó terminant no es pot judicar.

L'examen que diu el Sr. Vidal si

FARMACIA RIBAS

Acurada preparació de les receptes amb productes rigurosament d'origen.—Unics productes medicinals de propietats terapèutiques garantides

LABORATORI D'ANALISI — LABORATORI DE PREPARACIONS ESPECIFIQUES

PLAÇA DE LES CASTANYES

GIRONA

TELEFON NUM. 144

hi hagués una sospita en un moment determinat... però, el decretar una mesura de caràcter general seria establir una competència entre professionals.

El Sr. BUSQUETS.—Diu que pot deixar-se el dictamen vuit dies damunt la taula.

El Sr. PRESIDENT.—Diu que això fora improcedent, ja que es tracta d'un dictamen que dóna estat de fet a un acord d'una sessió anterior.

El Sr. DALMAU.—Fa remarcar la bona disposició de la comissió d'Hisenda sobre aquest afer, dient que no té inconvenient en deixar-ho damunt la taula.

El Sr. BONMATI.—Es mostra d'acord amb el Sr. Dalmau referent als concerts, però, insisteix, no en la quantitat. Repeteix els conceptes que ja ha expressat anteriorment.

El Sr. DALMAU.—Rectifica.

El Sr. PALOL.—Fa observar al Sr. Bonmatí el perill de que a l'augmentar el cànon en unes 5000 pessetes, es provoqui la disconformitat dels industrials tociners.

El PRESIDENT.—Pregunta si l'Ajuntament acorda deixar-ho vuit dies damunt la taula.

El Sr. CEREZO.—S'hi oposa perquè aquest acord està, ja, en vigència des del primer de gener d'enguany.

Davant aquestes manifestacions el President proposa, i així s'acorda, aprovar el dictamen, prenent nota de les manifestacions dels Srs. Bonmatí i Busquets (A).

Un informe del tècnic municipal sobre l'acceptació definitiva de l'afermat (regat asfàltic) del carrer Jaume I.

El Sr. RIBAS.—S'oposa a l'aprovació del compte, perquè, diu, l'estat de l'afermat del carrer és ja dolent al cap de dos mesos d'haver-se acabat.

El PRESIDENT.—Proposa que s'acordi no aprovar el compte fins que s'informi sobre això. (Així s'acorda).

S'aprova un dictamen de governació sobre concessió de llocs a la Peixeteria.

Se'n llegeix un altre de la Comissió Central i de Cultura en el que es confirma en el càrrec de subaltern de la biblioteca municipal al que hi ha actualment, senyalant un sou de 3000 pessetes.

El Sr. BUSQUETS.—S'expressa en el sentit de dir que, després del debat que va haver-hi sobre les plantilles, considera excessiva la quantitat de 3000 pessetes.

El Sr. BONMATI.—Pregunta aquest càrrec de subaltern quin és. Conserge, auxiliar, o què!

El Sr. PALOL.—Remarca que si es tracta d'afavorir a l'individu que es nomena subaltern en compensació dels serveis que ha prestat a la biblioteca, es té d'anar en compte amb el càrrec que se l'hi dóna, ja que segons com s'anomeni aquest càrrec, hi ha la llei de sergents, quins efectes cal evitar.

El Sr. BONMATI.—Considera que si la Comissió Central ha fet aquest nomenament, els seus motius tindrà per a fer-ho. El què cal determinar és que si té d'ésser auxiliar, el sou té d'ésser igual als dels altres auxiliars de l'Ajuntament: 2500 pessetes.

El Sr. PALOL.—Justifica el sou senyalat explicant les obligacions que tindrà el subaltern en aquest càrrec.

El PRESIDENT.—El funcionari de que es tracta té major responsabilitat i més hores de treball que els altres auxiliars. Considerant just el sou assignat demana al consistori si aprova el dictamen.

(Queda aprovat amb el vot en contra del Sr. Busquets (A).)

S'aprova un dictamen sobre assistència mèdico-farmacèutica a les famílies pobres en el que s'estableixen les condicions per a poder sol·licitar-la.

Hi ha una proposició del Sr. Ribas que sol·licita es declari urgent, i en la que es mostra partidari de uti-

litzar les quantitats que hi han a disposició de l'Ajuntament de resultes d'una operació de crèdit amb el Banc d'Espanya, a fi de poguer vendre els valors que té l'Ajuntament quan les cotitzacions siguin favorables.

El Sr. RIBAS.—Parla per defensar la seva proposició. Amb ella, tendeix a que quan les cotitzacions siguin favorables per a la venda, l'Ajuntament per realitzar-la no tingui d'esperar hi hagi sessió per a autoritzar-ho, Una dil·lació de sis o set dies podria trobar els canvis desfavorables. Caldria, doncs, que l'Ajuntament tingui l'acord fet; que autoritzi a la Comissió o al batlle a vendre valors aprofitant mercat favorable i en la quantitat que es cregui convenient.

El Sr. BONMATI.—Demana la paraula.

El PRESIDENT.—S'aprova l'urgència? (pausa). S'aprova l'urgència? (Queda acordada). Té la paraula el Sr. Bonmatí.

El Sr. BONMATI.—Creu que ara ve l'ocasió favorable per a vendre. Caldria, però, que s'acordés que el dia que es venguessin, es faci a prorrata entre els banquers de la ciutat o bé per concurs entre ells. Pregunta a la Comissió de Responsabilitats, a la que pertany el Sr. Ribas, què hi ha de les responsabilitats contretes per Ajuntaments de la Dictadura al vendre i adquirir valors a tipus desfavorables per l'Ajuntament.

El Sr. RIBAS.—Estic, diu, content de les manifestacions del Sr. Bonmatí. Estic, també, d'acord amb ell en lo referent a la venda a prorrata o per concurs.

En lo referent a lo de les responsabilitats, tinc de declarar que totes les qüestions legals varen ésser salvades. Totes les coses s'han dut amb tots els tràmits legals i solament hi han casos de responsabilitats d'índole moral.

El Sr. BONMATI.—Hi han detalls molt interessants a observar: els dies en que es féu l'adquisició dels valors i els canvis d'aquells dies. Podria ha-

CENTRE D'ESPECIFICS

UNIC A LA COMARCA

PLAÇA DE LES CASTANYES
TELEFON NUM. 144

GIRONA

Tintoreria "Els Mil Colors" d'ANTONI GÜELL

LA MÉS RÀPIDA EN L'ENTREGA DELS ENCÀRRECS ENCOMANATS

ver-hi el cas, que aleshores no haguessin tingut en compte, que s'hagin fet operacions a un preu major o menor—segons la conveniència—de les còtitzacions senyalades a Borsa.

El PRESIDENT.—Ha escoltat amb interès les manifestacions del Sr. Ribas i les plenes d'equitat i justícia del Sr. Bonmatí. Creu que la proposta del Sr. Bonmatí pot ajuntar-se a la proposició del Sr. Ribas. Proposa que, aquell, per raó de la seva professió i la seva qualitat de tècnic, s'unís a la Comissió de Responsabilitats en caràcter d'adjunt.

(Queda acceptada la proposició del Sr. Ribas amb l'adició del senyor Bonmatí, i quedant, aquest, nomenat assessor adjunt a la Comissió de Responsabilitats.

S'acorda, seguidament, que la

lització per la part de la Devesa, i altres despeses que pugen poc més de 3000 pessetes. Resulta, doncs, que la cessió costa a la ciutat unes 9000 pessetes.

El Sr. COLOMER.—A més de les manifestacions del senyor Alcalde, em plau dir que el decret aprovat per les Corts no oferia cap dubte. Diu que l'única gestió difícil fou la de la *Luneta de Bourneville* que venia valorada en 29.000 pessetes encara que en valia moltes més. Es va poder, però, arribar a una solució benèfica ja que es pogué aconseguir que es consideressin de cultiu aquests terrenys que estaven classificats com edificables.

—Es passa a precís i preguntes.

El Sr. RIBAS.—Demana es posi un rètol a la Biblioteca Municipal,

El Sr. CEREZO.—Un cop llegida la proposició, demana es llegeixi també un document en el que es demostra la raó per la qual ha fet la proposta i a l'intentar-ho fer el Secretari,

El Sr. BONMATI.—sense raó, al nostre entendre, protesta iradament per creure que s'ha de llegir en el sí de la Comissió.

Després d'un animat diàleg entre els Srs. Bonmatí, Cerezo i el President es dóna lectura al document de referència que és més pesat que el plom en el decurs de la qual el Consistori en ple s'hi adorm, el Sr. Bonmatí gesticula indignat perquè vol anar a sopar i el Sr. Rahola llegeix un exemplar de «Novelas y Cuentos» que el Sr. Pascual li ha deixat. (Acabada la lectura passa a la Comissió)

El Sr. CEREZO.—Formula una greu denúncia contra els «Hermanos de la Doctrina Cristiana» que—diu—en les hores de classe fan propaganda contra la República difamant als seus homes.

El Sr. PRESIDENT.—Es fa ressò de la denúncia prometent traspassar-la a la primera autoritat civil i acte seguit s'aixeca la sessió amb gran satisfacció del Sr. Bonmatí que està enfadat de debò. Són les nou i deu minuts de la vetlla.

Polítiques

En desacord amb la política feixista i poc liberal que duen a cap els partits d'Esquerra que són al Govern de la Generalitat, han causat baixa de l'«Unió Socialista de Catalunya, Secció de Girona», els senyors Carles Cristófol i Heribert Bancells i el nostre company Enric Alegri, redactor de «Reflex».

Amb això, són ja majoria els redactors del nostre setmanari que no estan afiliats a cap partit polític.

* * *

Per dilluns, a les nou de la nit, el grup «Cultura Llibertària» ha organitzat un míting contra la guerra que tindrà lloc al Teatre Municipal i en el que hi prendran part els oradors següents: Georges Pioch; Cano Ruiz; Durruti; García Oliver; Pierre Odeon
Es un deure de tots assistir-hi!!!

El Sr. COLOMER, fent "coro" al Sr. SANTALÓ al referir-se al cost de la cessió dels baluards, digué dijous passat que el decret aprovat per les Corts era prou clar.

Nosaltres, amb el decret davant nostre, tenim de dir que els baluards costen molt més de les 9.000 pessetes que va dir el Sr. SANTALÓ. És que la caserna d'Artilleria no val res!? Comptes clars. El nostre Alcalde va fer públic el valor, però no, el cost dels baluards; aquest és: 9.000 pessetes+caserna del General Mendoza=Pessetes?.

C. F. E. tregui el transformador instal·lat en uns terrenys de la Diputació que han passat a l'Ajuntament.

El PRESIDENT.—Parla per a contestar a la campanya que un sector de Girona fa, amb finalitats polítiques—diu—, sobre el cost de la devolució dels baluards a la ciutat. Diu que farà llegir l'acta que no es llegí aleshores per confiar amb la bona fe del poble de Girona.

Per dissipar tota sospita—diu—prega al secretari que la llegeixi. (El secretari la llegeix). Es a dir, senyors; a part del valor dels terrenys hi ha la condició de què embelleixen. Per Girona representa la cessió una extensió de 25.000 metres quadrats que foren tasats en unes 400.000 pessetes l'any 1921. Aquest any han estat valorats en unes 800 000 solament la part destinada a edificació.

Les despeses que ha ocasionat la cessió han sigut de 5800 per capita-

«allí es veu un edifici però no se sap quin és».

El Sr. PALOL.—Creu que el públic ja sap perfectament que allí hi ha la biblioteca.

(Queda desestimada la sol·licitud del Sr. Ribas)

El Sr. RAHOLA.—Formula alguns precís, que no sentim degut a què parla amb veu extremadament baixa. Només veiem que fa riure al Consistori.

Es llegeix una proposta del senyor Cerezo referent a determinats requisits que s'haurien de complir al presentar projecte d'obres noves. Es de remarcar una barroera traducció literal del castellà de la paraula «visto bueno» que el Sr. Cerezo en diu «vist bo».

Una altre proposició del mateix senyor Cerezo és llegida, referent a la propietat del cementiri de Girona, la que en resum sembla tendeix a anul·lar el predomini eclesiàstic.

Sastreria COLL

La millor assortida

La més econòmica

Cort-Reial, núm. 3

GIRONA

CINEMES

Teatre Albèiz

«*La pura verdad*», no és res més ni res menys que una barreja d'opere i vodevil, amanida amb la gràcia d'unes corbes encisadores d'Enriqueta Serrano, amb molta carn flonja de la que figura ésser la seva mare i amb alguns chistes d'en Muñoz Seca que us fan gràcia i no sabeu ben bé perquè. Potser de tan suats que són.

«*La pura verdad*», és això: Un «donjuan» mentider. Uns financers amics es negan a deixar-li el diners que ell els hi demana; fan, però, una aposta: Li donaran cinc mil francs amb la condició de què si diu una sola mentida durant vint-i-quatre hores serà ell qui deurà donar-los-hi. Robert,—que aquest és el seu nom—es veu obligat a dir la pura veritat de tot quant se li pregunta durant vint-i-quatre hores.

—És cert que el meu marit m'enganya?

—És cert.

—El brètol! Ja m'ho pensava!

—La seva opinió respecte de les condicions físiques d'aquesta senyoreta?

—La meva opinió?

—Sí: La seva opinió.

—Doncs..... és senzillament, lletja com pegar a un pare.

La senyoreta, amiga dels financers davant dels quals li ha estat feta a Robert la pregunta, es mig desmaia.

—Això, és una incorrecció, Robert!

—És la veritat, la pura veritat.

I coses per l'estil. Això és tot.

El cinema no és pas teatre ni s'ha

de confondre pas amb aquest. Diem això perquè moltes escenes d'aquest film estarien millor al teatre que no pas a l'«écran». Un amic ens remarkà que «*La pura verdad*» era un plagiat de l'obra «*El octavo no mentir*». No ho sabem pas; però no tindria pas res d'estrany que així fos.

Manuel Romero, el director, no ha pas reeixit del tot. Hem de reconèixer, però, que ha estat acertat en emprar els segons termes que són els que millor s'adiuen a l'ambient que juga, en aquest film, un paper força important.

Molt bé Enriqueta Serrano, Isbert i Russell. Els altres, discrets.

S.

Drogueria Martí—Tints Braunts—Excel·lents sense parió per tenyir en fred tota mena de robes.

Gran-Via

«*El diablillo de la casa*», per Marion Davies, una comèdia dialogada en anglès, ben portada, encara que és un film sense res d'extraordinari; creiem que si fos parlat en espanyol obtindria un millor èxit, ja que és un film on el diàleg hi juga el paper més important. Ens diuen que el dia de Reis a la tarda varen fer-lo mut amb sonorització de discos comercials.

«*Drama de Circo*», dibuixos animats i un «tast» de «*Fuera de la Cocina*» per Roberto Rey, varen completar el programa que després de tot es féu força passador.

C.

Ornet. — Producte immillorable per netejar en sec totes les pells d'abric i ornament.—Drogueria Martí—

A la Drogueria Martí.—Trobareu le pintures celulòsiques especials per pintar bicicletes.

Coliseo Imperial

El programa projectat en aquest local, ahir a la nit, és un dels més complets que hem vist.

«*Mamá*» basada en l'obra del mateix títol de Martínez Sierra ha estat portada a la pantalla per Benet Perojo d'una forma tan magistral, que a nostre entendre amb aquesta producció, queda consagrat com una verdadera realitat de la cinematografia espanyola.

Perojo se'ns mostra director completíssim coneixedor de tots els secrets de la tècnica cinematogràfica i ens dóna a entendre que posats a les seves mans arguments com, per exemple, el de la producció que ens ocupa i sense escatimar-li els mitjans necessaris per a la realització, és capaç de produir obres que res tinguin que envejar als grans directors estrangers.

Caterina Bàrcena se'ns mostra la gran actriu que tots coneixem en el teatre i amb això creiem queda fet el seu millor elogi.

La interpretació que dóna al seu paper, és realment insuperable.

Rafel Rivelles, Maria Luz Callejo i demés intèrprets, secunden amb innegable encert la tasca de la formidable actriu.

Completa el programa «*Amor indiscreto*» interpretada per Billie Dove i Antoni Moreno.

Ambdós artistes, se'ns mostren una vegada més admirables en llurs respectius papers, d'una trama molt entretinguda i força interessant.

Els ninots «*La caída de Paulino*» encertadíssims i de molta gràcia.

JUDEX

Meritre les esquerres protesten dels fets d'Arnedo, una manifestació de «damas y caballeros» recorre Madrid, donant visques a la Guàrdia Civil.

Pintures de totes menes
Productes garantits
Drogueria Martí
Pujada del Pont de Pedra.

Esports

UNA EXCURSIO A FRANÇA

LES 7 DEL MATI.—Plaça del vi a Girona. Una munió de veus de jovenalla i un roncar de motor, són les característiques de la sortida del primer equip del «Girona F. C.» cap a terres franceses. Tots hi són; tothom està a punt. Sols manca Torrelles que, per no perdre l'habitud, ha de fer tard.

* * *

TORRELLES ja ha arribat. Carretera enllà, passem l'esguard al voltant nostre. Cares conegudes. Moltes cares. El tranquil Muntanya; l'entusiasta «Pelayo»; el «benjamín» Farró; el voluminós Oliva; el petit Figueres i el seu pare, el Muñoz Seca gironí Sr. Sabat; el baríton Saliné; el tintorer «Arco Iris»; el caçador Grau; l'admirador Angelats; en Roca petit del café Norat, i altres que no recordem... Tots, absolutament tots, amb l'alegria al rostre, uns quants francs a la butxaca i l'esmorzar al ventre.

* * *

CANTS i alegria. Una colla es juga els francs als prohibits. Una altra canta la darrera cançó de moda. Farró es baralla amb en Martinell perquè l'ha insultat. Li ha dit turista. Els seus companys riuen. El cotxe, empès per la tramuntana, es glonxa com una barca en dia de tràngol. El xófer renega del vent. Nosaltres mengem una truita amb catalana. L'Oliva canvia la pesseta abans d'arribar a l'aduana.

* * *

DOS QUARTS de deu. Frontera. Canvi de moneda. Uns gendarmes amb uns bigotis xafats a sota mateix del nas, fan partir de riure a tots. Portes, amb el seu abric de «Lord Quico», i el seu trajo «dernier cri» i la seva gorra esport, fa exercicis gramaticals amb la gendarmeria. Balança pica l'ullet a unes franceses, Ferrer no gosa mirar-se-les. Cases fa el se-

riós perquè està a punt de casar-se. Muntanya li acompanya el sentiment i el convida a beure.

* * *

PERPINYA. Bell país, sinó fos la gelada tramuntana que bufa de mala manera. Ens amaguem de pressa dintre un café. Una xocolata amb llet ens refà a tots. Una copa de Martel ens sentiria millor. Així ho interpreta Balança i la pren. Farró aprofita que la xocolata es refredi per a desfer els colors de l'«Arco Iris».

Sortim refets del café. Unes fotos farronerils i de cap a l'hotel a saborejar la deliciosa cuina francesa.

* * *

LA UNA en punt. Dinem. Ara maleïm la cuina francesa. Es lo més desastrós del món. No hi ha res com aquella badella entatxonada i aquella sopa de peix que ens saben fer a Catalunya. Saliné ens desment i menja per vint. El xófer no es treu la gorra durant l'àpat. Té por de refredar-se.

Martinell demana, en lloc de bistec, aquella sola de sabater que en diuen «CREPE». En Sabat que entén la matèria, li fa servir un tall de pa sucuat amb oli. Es tot el dinar de Martinell.

* * *

SOM al camp on ha de tenir lloc el matx internacional. Uns reserves escarneixen el fútbol. Nosaltres els compadim i els perdonem. La tramuntana bufa més que mai i l'aire és més glaçat. Ens entra un calfred. Tenim mandra d'haver-nos de despullar amb aquell airet. No hi ha més remei. Ens trobem a Perpinyà i hem de jugar. Tots a la caseta. Ens despullem. Fem veure que ens tornem vestir. Sortim amb trajo d'istiu al camp. La temperatura és sota zero. Bufa el vent.

* * *

JA ESTEM. Hem guanyat. Quatre a tres. A dir veritat, cap s'ha esforçat. El partit tots el consideràvem guanyat abans de començar. Boix que havia aprofitat la nit anterior, dormia a la porta. Així li marcaren tres gols. Els francesos no hi veuen de contents. Nosaltres estem satisfets. Una dutxa d'aigua calenta ens retorna. Unes fregues de Domecq per dintre ens donen coratge. Ens despullem. Ens tornem a vestir de persones. Un vermut d'honor a l'estatge del club francès. Paraules d'afecte i consideració. Encantats. Sortim a malgastar els pocs francs que ens queden.

* * *

BUFA el vent. Volem per la carretera de retorn a Girona. A la frontera ni miren el cotxe. Fa massa fred. Els carrabiners podrien refredar-se. Muntanya ha comprat una butifarra francesa i un pa català. Convida de berenar a tots. No en té prou. «Pelayo» no menja el seu. En Cases i l'Escuder ho celebren. D'un en fan dos. Tots dos poden berenar. Oliva es desespera i plora. Ha comprat unes estisores a França i l'han estafat. Flavià fa broma i es mossega la llengua. Farró i Martinell han fet les paus.

* * *

GIRONA. Alegria. Llum. Felicitat. Són les nou. Poc o molt, encara bufa el vent. Ferrer no pot veure l'amiga. Boix renega per haver arribat aviat. Tothom reclama. No hi ha sous. Ha estat una excursió materialment pobra.

Epíleg. Un sopar econòmic a casa l'Argadà. Unes ampolles de xampany que Farró obsequia. Un troç de nit a l'Albéniz. Una pel·lícula carrinclona. Un llit que s'obre i uns cuixins que ens amanyaguen. No sentim més. És que dormim? Potser sí!

COLISEU IMPERIAL EMPRESA CINÈS

Dimecres, 13, nit i dijous, 14, **TARDA** a les 4 1/2 i nit

SENSACIONAL ESTRENA

EL PROCÉS DE MARY DUGAN

PIERNAS VENCEDORAS

Xafarderies Polítiques

ES DIU...

...que els homes de la Lliga a Girona estan treballant activament per a aconseguir treure els actuals propietaris de «Alianza Republicana».

* * *

...que si ho logren aquell serà l'estatge definitiu del «Centre Catalanista de Girona i sa comarca».

* * *

...que els que fins ara havien es-

tat els catalanistes del Rei, no podien anar en lloc més a propòsit per a aguantar la mala tradició que porten al damunt.

* * *

...que alguns dels polítics del carrer del Carme, el mateix serveixen per anar a predicar pels pobles que per a fer comèdia.

* * *

...que fan millor la comèdia que la política.

* * *

...que fent comèdia no els criden «embustersos».

* * *

...que vist l'èxit obtingut darrerament, no faran altra cosa en tot l'any que comèdia.

* * *

...que Dalmau pertany al Centre d'Unió Republicana, però que malgrat això, sempre el trobarem allà on hi hagi liberalisme, justícia social i catalanitat.

* * *

...que aquests tres principis són els que defensa sempre «Reflex».

* * *

...que per això està tan identificat amb la manera d'actuar de Dalmau a la tinència que ocupa al consistori.

* * *

...que no tots els seus companys regidors pensen com ell.

* * *

...que podríem senyalar amb el dit qui són.

* * *

...que no ens equivocariem gens.

* * *

...que la catalanitat, és lo que diferencia uns dels altres.

* * *

...que deixa definitivament la presidència del Centre d'Unió Republicana el nostre company de premsa Sr Rahola.

* * *

...que el seu substitut serà el Doctor Pasqual, si les negociacions que es porten a cap no fallen.

BAR «ELDORADO»

DE

CARLES MOLLEVÍ

Especialitat en COCKTAILS — Gran assortit en Fiambres i Sandwichs—Mariscos de totes classes—Licors—Vins
Local amb calefacció
CAFÉ EXPRES

Rambla de la Llibertat, 2

GIRONA

Denunciem...

Senyor Alcalde de la ciutat:

Al carrer de Mercaders hi ha una casa senyalada amb el n.º 5, quin propietari és el vostre company de majoria Senyor Escatllar, l'home que des dels sillons del Consistori proposava, per a aminorar la crisi de treball, que tots els propietaris arreglessin les façanes i els interiors de les cases que estessin en males condicions.

Els estadans del quart pis, segona porta, s'han queixat una infinitat de vegades al Senyor Escatllar pel mal estat en què es troba el pis, i avui, igual que el primer dia de la queixa, continua exactament.

Volem creure que vos sou una persona recta i que prescindint en absolut de l'amistat personal i de les mires de partit, aplicareu la justícia que el cas requereix imposant al propietari en qüestió, aquelles sancions que ell desitjava posessin als altres.

Tenim República fa uns nou mesos, i el Director del Grup Escolar sembla que tal cosa ignori.

Fem aquesta afirmació, perquè a l'edifici aquell hi figura, encara l'escut vergonyós de la monarquia.

Fins a quan Senyor Director del Grup Escolar?

Una de les aules del Grup, escola municipal d'un ajuntament republicà, està destinada a Cantina Escolar. Doncs bé: en la dita cantina també hi ha com escut d'Espanya el de l'antic règim.

Es que els mestres d'aquella casa no es donen compte que això és una provocació?

No és denúncia. Vol ésser un consell. Sabem que tot lo del Centre Republicà del carrer del Carme ha estat catalanitzat. Per què, doncs, no treure de la façana el ridícul cartell de «Unión Republicana»?

D'aquesta manera, no es donaria lloc a equívokes suposicions.

Senyor Governador:

El ciutadà regidor Cerezo en el decurs de la darrera sessió municipal celebrada el passat dijous, feu una denúncia molt greu.

Digué que al Col·legi que regenten els Germans de la Doctrina Cristiana amb edifici enclavat al carrer de Migdia, s'aprofitaven les hores d'ensenyança religiosa per a fer campanya derrotista per la República i en malparlar dels seus homes més significats.

Si la notícia té confirmació i la denúncia no cau en el buit, esperem seran aplicades les sancions que la llei us otorga.

CASA REXACH

Nombrosa col·lecció de mocadors

Rambla de la Llibertat, 26

GIRONA

ESTAMPES DEL TEMPS...

L'hivern dels pobres

En aquella nit feia un fred de mil dimonis. La boira humida i espessa que entelava els llums i les ulleres, era gelada i com una espina esgarinxava el moll dels ossos; les extremitats adormides, haurieu dit que perteneixien a alguna altra persona; la gorra, empapada de la humitat de la boira, semblava que us venia gran al cap. Era un fred negre, humit, mort, d'aquell que us arriba a l'ànima...

Amb l'abric acotat fins a les orelles, al travessar el pont, camí de casa, volàvem, més que caminàvem, talment com si ens espaordís el contacte amb les fustes glaçades.

I, allà en tombant la cantonada, arrecerat al peu de la muralla sobre l'empedrat, un BULTO entortolligat en una manta, immòbil, talment mort va entrebancar-nos.

Aquell bulto, va recordar-nos una conversa recollida temps enrera, a-nant de viatge, de boca d'un OBRER en la qual es tractava la cruesa del nostre hivern per als desvalguts a l'emsem que la deixadesa de les nostres autoritats en aquest afer. Hem posat mà a uns apunts que teníem fets i hem reconstruït la conversa; heus-la ací

—Escolteu què porta el diari: «Girona - Ha estat trobat el cadàver d'una persona morta de fred».

—Vosaltres heu estat a Girona? Jo només una vegada i sempre més en servaré el seu record no gens favorable.

—Era en una època en què per manca de treball no la brillava massa, a quarts d'onze de la nit, d'aquelles nits fredíssimes que fan a Girona, arribava jo a la ciutat i sense mitjans per anar a una fonda; després d'uns formularismes a casa la vila, un sereno amable va acompanyar-me fins a una placeta, allà ran la Catedral i Palau del Bisbe, i va tancar-me en el refugi (?) que disfruten en aquella ciutat els dissortats.

—Una estància de una trentena de metres quadrats amb unes fustes recobertes de PALLA, sense foc, amb escasses mantes i abrigalls, mal enllumenada d'una sola bombeta, amb un canti d'aigua que a lo millor s'acaba a mitja nit, i amb un lloc per a les necessitats enclavat en el mateix de-

partament on es dorm... era el que ells en diuen el refugi per a necessitats.!

—A l'endemà el conserje us facturava al carrer on un lletrero «LA CARIDAD» mig enboirat, us recordava que Girona era una ciutat de caritat potser massa cristiana, i on les autoritats demostraven no preocupar-se gens ni mica d'aquells problemes que avui ja s'han resolt favorablement en moltes poblacions de menys importància.

Lamentem per un igual les víctimes de Castilblanco, que de Jeresa, que d'Arnedo, ja que totes són fills del poble.

—Si heu dormit una nit en aquell refugi us explicareu perquè existeixen els anarquistes; va llençar unes quantes paraules més, massa groixudes per ésser escrites, i va acabar dient que és molt millor passar una nit al ras, ran d'aquelles muralles, que compartir amb altres, l'aire viciat, pestilent, infecte d'aquella miserable CUADRA que pomposament anomenada refugi, ofereix Girona, la IMMORTAL

GIRONA als forasters necessitats que la visiten, per a resguardar-los d'aquell fred humit, irresistible, característic de la ciutat.

Es per això, que en aquella nit fredíssima, allà tombant la cantonada, aquell BULTO entortolligat en una

Recomanem als nostres llegidors les cases que anuncien a
REFLEX

manta, potser futura víctima o possible protagonista d'aquella notícia que ens llegia l'obrer esmentat, ens ha fet pensar si és que encara Girona ofereix als vianants necessitats (en algunes ocasions simples obrers perseguits per la disort en aquesta època de crisi) aquella CUADRA de què hem parlat, i si és que encara té aquella caritat massa cristiana i aquelles autoritats que no es preocupen de l'acolliment de la ciutat als desheretats que la visiten.

Nosaltres no voldriem que aquest hivern (el primer sota la República) tornessim a llegir en les planes de la premsa:

—«GIRONA - Ha estat trobat el cadàver d'una persona morta de fred»...

CRISPES

Sr. Governador civil de la Província:

En el nostre darrer número llençàrem una denúncia que un honorable ciutadà ens traspassà. Us preguntàvem a vós, senyor Ametlla, si la denúncia era certa, i vós, no sabem perquè, l'heu deixada sense resposta.

A més d'aquella pregunta, que sostenim, avui ens plau fer-vos-en una altra:

Si vós fóssiu periodista i preguntéssiu des de la premsa a un Governador si era certa una denúncia que us passen i aquest Governador no us tornés la resposta, ni tan sols digués «aquesta boca és meva», què pensaríeu vós d'aquell Governador?

En el número vinent els nostres llegidors sabran si les preguntes formulades a la nostra primera autoritat civil, han tingut resposta.

Tallers Gràfics de SALOMÓ MARQUÈS — FORSA, 2, GIRONA